

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **P. F.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem,
sídlem 28. října 851/26, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osob zúčastněných na řízení:
a) **V. K.**, narozený „X“,
b) **I. K.**, narozená „X“,
oba bytem „X“,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. 110/UPS/2015-3,
JID: 57874/2015/KUUK/Mou,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. 110/UPS/2015-3,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

JID: 57874/2015/KUUK/Mou, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“) ze dne 23. 1. 2015, č. j. MgMT/116523/2014, kterým magistrát svým rozhodnutím vydal podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, stavební povolení na stavbu nadstavby části pokoje v zadní části rodinného domu „X“ na pozemku parc. č. „X“ v katastrálním území „X“, kterým stavbu osob zúčastněných na řízení dodatečně povolil.

2. Rozhodnutí magistrátu bylo změněno tak, že
„1) ve „výroku I.“ mění 3. řádek, kde nahrazuje chybné označení příslušného povolení (stavební povolení). Po provedené změně bude uvedeno:

, ... dodatečné povolení na stavbu ... ‘

2) vypouští číselné označení výroků I. a II., tzn., že podmínky pro dokončení stavby jsou vedlejším ustanovením výroku o dodatečném povolení stavby.

V ostatním znění zůstává rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru územního plánování a stavebního řádu, spisová značka ÚP/029950/2014/Maz, č.j. MgMT/116523/2014, ze dne 23.1.2015, v platnosti beze změn.

Účastníci řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu:

V. K., nar. „X“, „X“

I. K., nar. „X“, „X“.

3. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

4. V podané žalobě žalobce nejprve doslovně zopakoval podané odvolací námitky. Dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil včasnost podaného odvolání, když uvedl, že odvolání bylo podáno u magistrátu dne 16. 2. 2015, ačkoli správně měla být posouzena lhůta tak, že odvolání bylo podáno dne 13. 2. 2015, kdy bylo podáno k poštovní přepravě.
5. Dále uvedl, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami, které uplatnil v odvolacím řízení, neboť žalovaný konstatoval, že se žalovaný s odůvodněním a vypořádáním námitek magistrátem ztotožňuje.
6. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že magistrát postupoval správně, v mezích zákona, když se vůbec nezabýval oznámením žalobce o tom, že nepovolená stavba je užívána ještě před vydáním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, neboť užívání nepovolené stavby nemá žádný vliv na řízení o dodatečném povolení stavby. Poukázal na to, že podle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona [pozn. soudu – žalobce měl na mysli zřejmě § 129 odst. 3 písm. c) téhož zákona] lze stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník prokáže, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem. Zdůraznil, že správními orgány nebyl v této věci vymezen veřejný zájem, ačkoli konstatovaly, že dodatečné povolení stavby není v rozporu s veřejným zájmem. Dále konstatoval, že stavebník nebyl vyzván k tomu, aby dokázal, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem. Uvedl, že podle správních orgánů není veřejným zájmem dodržování zákonů a jednání občanů podle práva. Uzavřel, že v dané věci stavebník zahájil stavbu bez stavebního povolení, tuto stavbu dokončil a dokončenou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavbu proti výslovnému zákazu užíval a užívá, přičemž správní orgány tento postup dodatečně schválily, přestože byl v rozporu s veřejným zájmem. Podle žalobce nebyl správný ani závěr žalovaného, že pokud je nepovolená stavba již užívána, jedná se o přestupek, který však není rozhodující skutečností pro dodatečné povolení stavby.

7. Namítal, že realizací nadstavby došlo k podstatnému zhoršení jeho kvality bydlení, ke snížení hodnoty nemovitých věcí a ke zvýšení výdajů za energie (na osvětlení i vytápění) zastíněním domu a pozemků, když dvorní trakt domu č. p. „X“ a pozemky parc. č. „X“ a „X“ jsou situovány na severozápad a zvýšením výšky sousedního domu č. p. „X“ se oddálil počátek doby denního osvětlení, čímž se v letním období zkrátila doba proslunění obytných místností i předmětných pozemků; v zimním období, kdy je slunce v nižší poloze, slunce zajde dříve za obzor, než dojde k oslunění domu žalobce a předmětných pozemků. Dále citoval § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), a konstatoval, že realizací stavby došlo ke vzniku negativních důsledků na jeho straně, tedy zejména k imisím. Poukázal na to, že z přiloženého diagramu zastínění lze zjistit, že před přístavbou byl pozemek parc. č. „X“ osluněn již od 10 hodin, přístavbou byla zkrácena doba oslunění tohoto pozemku o 3 hodiny. Poukázal na to, že z okna a dveří nadstavby je výhled na jeho pozemek, a dochází tak k obtěžování výhledem z okna a dveří nadstavby.
8. Žalobce dále uvedl, že magistrátu bylo známo, že stavba je dokončena, přesto uvádí podmínku č. 3 – dokončení do dvou let, č. 7 – vedení stavebního deníku a č. 13 – oznámení o záměru započít s užíváním stavby.
9. Žalobce namítal, že správní orgány v předcházejícím řízení porušily § 2 odst. 4, § 3, § 14, § 18 odst. 2, § 25 odst. 2, § 36 odst. 1 a 3, § 50 odst. 1 až 4, § 68 odst. 1 a 2, § 69 odst. 2, § 79 a § 144 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 129 odst. 2 písm. c) a § 142 odst. 4 stavebního zákona, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zdůraznil, že žalovaný se touto odvolací námitkou nezabýval, jenom uvedl, že žalobce nekonkretizoval porušení těchto ustanovení ze strany magistrátu, přičemž žalovaný žádná pochybení neshledal. Důvodem pro závěr žalovaného, že neshledal žádná pochybení magistrátu, může být dle žalobce nedbalý způsob přezkumu rozhodnutí magistrátu.
10. Upozornil na to, že se v odvolání domáhal rozhodnutí o změně příslušnosti magistrátu, když měl za to, že se úřední osoba svým chováním sama diskvalifikovala, žalovaný však rozhodnutí o změně příslušnosti nerealizoval, když uvedl, že žalobce v řízení o dodatečném povolení stavby námitku podjatosti neuplatnil. Poukázal na to, že námitku podjatosti J. M. uplatnil v námitkách ze dne 23. 7. 2014, o této námitce však nebylo rozhodnuto.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný k námitce žalobce, že nesprávně posoudil včasnost podaného odvolání, konstatoval, že podstatné je, že žalovaný posoudil odvolání jako včasné. V žalobou napadeném rozhodnutí bylo jako den podání odvolání uvedeno datum, kdy bylo doručeno na podatelnu magistrátu, a jelikož bylo podáno v zákonem stanoveném lhůtě, žalovaný dále nezjišťoval, zda bylo zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence a kdy bylo předáno k přepravě. Dále uvedl, že užívání stavby nebylo předmětem odvolacího řízení a případné porušení kázně stavebníků Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nemohlo mít vliv na výsledek o dodatečném povolení stavby a musí být řešeno v přestupkovém řízení. Podle názoru magistrátu stavebník prokázal, že dodatečné povolení stavby není v rozporu s požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem, a žalovaný se s tímto ztotožnil. Zdůraznil, že pojem „veřejný zájem“ není definován a nelze jej zaměňovat za zájem soukromý.

12. Uvedl, že žalobce svá tvrzení o podstatném zhoršení kvality bydlení nedoložil. Poukázal na to, že případný vliv imisí posuzoval magistrát, který v odůvodnění svého rozhodnutí své závěry řádně odůvodnil. Žalovaný rozhodnutí magistrátu přezkoumal a s jeho závěry se ztotožnil. Konstatoval, že případné dokončení stavby a podmínky pro její dokončení, které jsou součástí výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, se nedotýkají práv žalobce. Žalovaný vycházel z obsahu spisu, kde je uvedeno, že stavba není stavebně zcela dokončena (což v námitkách uvádí i sám žalobce), přičemž podmínky pro dokončení stavby uvedené ve výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby směřovaly pouze k té části stavby, která nebyla dokončena. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o nedbalém přezkoumání rozhodnutí. Poukázal na to, že se zabýval i námitkou, ve které žalobce uvedl výčet ustanovení příslušných zákonů, která magistrát podle jeho názoru porušil. V námitce žalobce nekonkretizoval údajná pochybení a žalovaný žádné pochybení magistrátu neshledal.
13. Zdůraznil, že žalobcem vznesená námitka podjatosti v řízení o dodatečném povolení stavby týkající se oprávněné úřední osoby nebyla magistrátem vyhodnocena jako důvodná.

Osoby zúčastněné na řízení

14. Osoby zúčastněné na řízení oznámily, že budou v řízení uplatňovat práva jako osoby zúčastněné na řízení. K věci samé se však nevyjádřily.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou spatřoval žalobce v tom, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami, které uplatnil v odvolacím řízení, neboť žalovaný konstatoval, že se s odůvodněním a vypořádáním námitek magistrátem ztotožňuje. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce nespecifikoval, se kterou konkrétní odvolací námitkou se žalovaný podle jeho názoru neměl vypořádat. Soud po prostudování odvolání žalobce a žalobou napadeného rozhodnutí k takto obecně formulované námitce konstatuje, že žalovaný v odvolání hodnotil všechny námitky, které žalobce uplatnil ve svém odvolání. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval porušením § 2 odst. 4, § 3, § 14, § 18 odst. 2, § 25 odst. 2, § 36 odst. 1 a 3, § 50 odst. 1 až 4, § 68 odst. 1 a 2, § 69 odst. 2, § 79 a § 144 odst. 5 správního řádu, § 129 odst. 2 písm. c) a § 142 odst. 4 stavebního zákona, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný posuzoval i tuto blíže neodůvodněnou námitku žalobce stran porušení výše uvedených ustanovení správního řádu, stavebního zákona, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. vypořádání odvolací námitky č. 8 na str. 6 a 7 rozhodnutí žalovaného). S uvedenými námitkami se žalovaný vypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného tedy soud vyhodnotil jako přezkoumatelné, a námitky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného jsou proto nedůvodné.
19. Stěžejní námitky žalobce směřovaly proti tomu, že správní orgány neměly přistoupit k dodatečnému povolení stavby - nadstavby části pokoje v zadní části rodinného domu stavebníků, kteří v tomto soudním řízení vystupují jako osoby zúčastněné na řízení.
20. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. [...] V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné [...].*
21. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
- a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*
  - b) *není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
  - c) *není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*
- Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*
22. Soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který se povaze řízení o Shodu s prvpisem potvrzuje I. T.

dodatečném povolení stavby věnoval ve své předchozí rozhodovací činnosti již mnohokrát. Rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu zdejší soud zcela respektuje. Např. v rozsudku ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009–87 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že řízení o odstranění stavby uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je prostředkem k odstranění tzv. černých staveb. Nebylo by však v souladu s principem proporcionality, aby k jejich odstranění došlo vždy a za všech okolností, neboť by tak mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do práv vlastníka stavby či stavebníka. Z tohoto důvodu zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla černá stavba dodatečně povolena. Pro dodatečné povolení stavby zákon konstruuje speciální řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu nebo je postavena bez takového rozhodnutí. Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisí. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno vždy. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti stavebníka (a splnění dalších zákonných podmínek), zda bude zahájeno a vedeno.

23. Soud konstatuje, že v projednávané věci byly všechny zákonné podmínky pro dodatečné povolení stavby splněny. Oznámením ze dne 3. 3. 2014 magistrát zahájil řízení o odstranění předmětné nadstavby rodinného domu stavebníků, přičemž dne 12. 3. 2014, tj. v zákonem předvídané lhůtě 30 dnů, stavebníci požádali o dodatečné stavební povolení. Následně magistrát řízení o odstranění nepovolené stavby správně přerušil, a projednával tak pouze žádost o dodatečné povolení stavby. V řízení o dodatečném povolení stavby musel magistrát následně zkoumat, zda jsou splněny veškeré podmínky obsažené v § 129 odst. 3 stavebního zákona, které musí stavebník splnit pro to, aby mu na černou stavbu mohlo být vydáno dodatečné stavební povolení.
24. V řízení o dodatečném povolení stavby nebylo zjištěno, což ostatně žalobce ani nezpochybňoval, že by stavba byla umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území [srov. § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona]. Rodinný dům stavebníků, v jehož podkroví byla předmětná nadstavba realizována, je dle platného územního plánu města Teplice umístěn ve východní části lokality 006 Nové Trnovany, kde se nachází několik stabilizovaných bloků rodinných domů se zahradami ve dvorech, přičemž tato lokalita se nachází v převážně zastavěném území s převažující funkcí bydlení. Předmětná nadstavba rodinného domu tedy nevybočuje z limitů daných územním plánem a odpovídá svým charakterem a rozměry zástavbě v daném území.
25. Dále byla splněna i druhá podmínka pro dodatečné povolení stavby stanovená v § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, neboť stavba nebyla prováděna na pozemku, kde by to zvláštní právní předpis zakazoval či omezoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Zbývalo tedy posoudit naplnění třetí podmínky určené v § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, tedy zda stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Nesplnění této podmínky pro dodatečné povolení stavby žalobce především namítal. Soud k tomu uvádí, že v daném řízení nebylo zjištěno, že by nadstavba rodinného domu byla v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu. V tomto ohledu žalobce poukazoval na to, že nadstavbou rodinného domu dojde k zastínění jeho části dvojdomu a pozemků. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že potřebná doba osvětlení a proslunění části dvojdomu a pozemků žalobce stanovená vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, a normami ČSN 73 0580-1 – Denní osvětlení budov a ČSN 13 4301 – Obytné budovy, byla i při realizaci nadstavby stavebníků zachována. K prokázání této skutečnosti stavebníci doložili studii zastínění z května 2014, kterou stavebníci s ohledem na námítky žalobce a výzvu magistrátu doplnili dodatkem č. 1 ze srpna 2014. Podle této studie a jejího dodatku střešní nadstavba rodinného domu stavebníků nemá a nemůže mít vliv na proslunění sousedního rodinného domu žalobce (stávající proslunění od 16:15 do 16:50 je beze změny) a zároveň je splněn i normový požadavek pro oslunění pozemku parc. č. 533, který je vlastnictvím žalobce (oslunění nejnepříznivějšího bodu pozemku je od 13:00 do 16:50). V daném řízení tedy bylo zjištěno, že dotčená nadstavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu. Soud dodává, že žalobce nijak svá tvrzení, která jsou navíc v přímém rozporu s výše zmíněnou studií zastínění a jejím dodatkem č. 1, že došlo ke snížení proslunění jeho části rodinného domu a ke zvýšení výdajů za energie, neprokazoval. Soud tedy stejně jako správní orgány nemá důvod pochybovat o správnosti výsledků studie zastínění a jejího dodatku. Vybudováním nadstavby tudíž nemohlo dojít k imisím v podobě stínění, které by byly nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovaly obvyklé užívání pozemku ve smyslu § 1013 odst. 1 občanského zákoníku.
27. Dále soud hodnotil, zda předmětná nadstavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Soud k tomu uvádí, že stavební zákon tento pojem nijak nedefinuje, a bylo proto na magistrátu, aby tento pojem pro projednávanou věc vymezil. Magistrát této povinnosti dostal a konstatoval, že veřejný zájem je představován jednotlivými veřejnými zájmy chráněnými zvláštními předpisy, mezi něž zařadil např. zákon č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů, nebo zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož dotčené orgány (např. Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje) vydaly souhlasná závazná stanoviska, magistrát neshledal, že by realizací předmětné nadstavby došlo k porušení jakéhokoli veřejného zájmu chráněného zvláštními předpisy (srov. např. str. 5 a 18 rozhodnutí magistrátu). Této úvaze nemůže soud ničeho vytknout a zcela se s ní jako správnou ztotožňuje. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce nemá pravdu, tvrdil-li v žalobě, že správní orgány v dané věci nevymezily veřejný zájem, a tato jeho námitka je proto zcela nedůvodná.
28. Porušení veřejného zájmu nelze v posuzované věci spatřovat ani ve skutečnosti, že z oken a dveří realizované nadstavby je výhled na pozemek žalobce a že dochází k obtěžování výhledem z nadstavby. Lze jistě souhlasit se žalobcem potud, že výhledem z oken a dveří budované nadstavby na jeho pozemek dojde k určitému zásahu do jeho soukromí, je však třeba zdůraznit, že realizace nadstavby nemohla narušit již zavedený a žalobcem legitimně očekávaný rozsah soukromí, a tedy nemůže svým potenciálem způsobovat zásahy nad míru

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přiměřenou poměrům, a to i s ohledem na stav, který tu existoval již před samotnou realizací nadstavby. V prvé řadě soud zdůrazňuje, že z nadstavby není nijak vidět do žádné části rodinného domu žalobce, a proto nepřipadá v úvahu zásah do jeho soukromí obtěžováním výhledem do domu a jeho jednotlivých místností. Žalobce ostatně pouze namítal, že dochází toliko k obtěžování výhledem z nadstavby na jeho pozemek, aniž by však jakkoli blíže popsal, jak se toto obtěžování konkrétně negativně projeví v jeho možnosti užívat svůj pozemek. Soud dodává, že pouhá skutečnost, že je vidět na pozemek žalobce z okna či balkonových dveří vedlejší nemovitosti, sama o sobě nemůže znamenat zásah do soukromí nad míru přiměřenou poměrům, která by bránila realizaci nadstavby (k tomu srov. např. magistrátem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145). Soud dále uvádí, že z fotografií založených ve správním spise, které přiložil žalobce ke svému podání ze dne 17. 4. 2014, ale též z fotografie, která je přílohou studie zastínění, je patrné, že v úrovni prvního patra části dvojdomku stavebníků se nachází relativně rozlehlá terasa, která, jak plyne z projektové dokumentace, byla vybudována ještě před započítáním výstavby dané nadstavby. Z předmětné terasy je přitom možný stejný výhled na pozemek žalobce jako z oken a dveří vybudované nadstavby v podkroví rodinného domu stavebníků. Za této situace aprobejuje soud úvahu správních orgánů, že realizací nadstavby nebudou dotčena osobnostní práva žalobce a právo na soukromí nad míru přiměřenou místním poměrům a podstatně omezující stávající obvyklé užívání pozemků v intencích § 1013 občanského zákoníku.

29. Soud tedy shrnuje, že v projednávané věci stavebníci prokázali splnění všech podmínek stanovených v § 129 odst. 3 písm. a) až c) stavebního zákona, a magistrát tedy postupoval v souladu se stavebním zákonem, pokud předmětnou stavbu dodatečně povolil. Námitky žalobce, že správní orgány vydaly dodatečné povolení pro předmětnou nadstavbu v rozporu se zákonem a v rozporu s veřejným zájmem jsou neopodstatněné.
30. Dále se soud zabýval námitkami žalobce týkajícími se toho, že stavebníci měli vestavbu v podkroví užívat bez souhlasu magistrátu jako stavebního úřadu, což brání vydání dodatečného stavebního povolení. Předně je třeba konstatovat, že magistrát na podkladě podání žalobce ze dne 2. 6. 2014, v němž upozornil na to, že nepovolená stavba je přes zákaz stavebníky užívána, provedl dne 20. 6. 2014 kontrolní prohlídku, kterou zjistil, že místnosti v nadstavbě nejsou užívány, jelikož místnosti se nachází ve stejném stavu, v jakém se nacházely při prohlídce provedené dne 18. 4. 2014. Z uvedeného plyne, že magistrát se upozorněním žalobce zabýval a nezjistil, že by nepovolená stavba byla užívána. Není tedy pravdou, že by magistrát na podání žalobce, že stavba je přes zákaz užívána, nijak nereagoval. Soud se shoduje se žalovaným v tom, že v řízení o dodatečném povolení stavby se dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona zkoumá pouze to, zda stavebník splnil veškeré podmínky pro to, aby mu mohlo být pro nepovolenou stavbu vydáno dodatečné stavební povolení. Překážkou pro vydání dodatečného stavebního povolení tedy není případné nepovolené užívání stavby, které však v tomto řízení ani nebylo zjištěno. S žalovaným lze souhlasit rovněž v tom, že nepovolené užívání stavby je přestupkem fyzické osoby podle stavebního zákona [srov. např. § 178 odst. 1 písm. f) a g) stavebního zákona], který se projednává v přestupkovém řízení, které je samostatným a na řízení o dodatečném povolení stavby nezávislým řízením. Námitka žalobce je tak nedůvodná.
31. Soud dále hodnotil námitku, podle níž žalovaný nerealizoval rozhodnutí o změně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušnosti, ačkoli se žalobce v odvolání domáhal rozhodnutí o změně příslušnosti magistrátu, když měl za to, že se úřední osoba sama svým chováním diskvalifikovala. Soud k tomu uvádí, že se žalobce až v odvolání domáhal dle § 131 odst. 4 správního řádu toho, aby byl z důvodů uvedených v § 14 odst. 4 správního řádu usnesením pověřen k projednání a rozhodnutí věci jiný stavební úřad, u kterého bude záruka nestranného posuzování podmínek pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (srov. část V. odvolání žalobce). V řízení probíhajícím u magistrátu žalobce o žádnou delegaci, natož delegaci nutnou dle tohoto ustanovení, neusiloval. Podle § 131 odst. 4 správního řádu, jehož aplikace se žalobce v odvolání dovolával, platí, že *nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru, způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu*. Z uvedeného ustanovení plyne, že k této delegaci přistupuje nadřízený správní orgán obligatorně, jsou-li pro tento postup splněny podmínky. Tento postup však může nadřízený správní orgán z povahy věci učinit jen do té doby, než je věc podřízeným orgánem projednána a ve věci vydáno rozhodnutí. Pokud ve věci již správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, nepřichází postup dle § 131 odst. 4 správního řádu již v úvahu. Případná podjatost úředních osob podřízeného orgánu by se pak k námitce odvolatele posoudila v rámci odvolacího řízení, a teprve v případě, že by odvolací orgán rozhodnutí podřízeného orgánu zrušil, mohl by rozhodnout též o pověření jiného věcně příslušného správního orgánu k projednání a rozhodnutí věci. U již vydaných správních rozhodnutí totiž platí presumpce jejich správnosti, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Soud tedy uzavírá, že žalovaný v odvolacím řízení nemohl postupovat dle § 131 odst. 4 správního řádu, a žalobce proto nemůže žalovanému oprávněně vytýkat, že nerozhodl o delegaci dle výše citovaného ustanovení správního řádu, pokud neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí magistrátu v odvolacím řízení. Soud pro úplnost dodává, že pro aplikaci § 131 odst. 4 správního řádu nebyla splněna ani nutná podmínka spočívající v tom, že by u magistrátu byly vyloučeny všechny úřední osoby z projednání a rozhodnutí věci. V řízení o dodatečném povolení stavby totiž nebyla z projednání a rozhodnutí věci vyloučena žádná úřední osoba. Je sice pravdou, že žalobce namítal podáním ze dne 23. 7. 2014 podjatost úřední osoby J. M., důvody její podjatosti však nebyly shledány (srov. str. 15 rozhodnutí magistrátu); o této námitce podjatosti tedy bylo pro její opožděnost magistrátem rozhodnuto až v rozhodnutí ve věci, což odpovídá závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152. Uvedená námitka je tedy nedůvodná.

32. Žalobce dále obecně poukazoval na to, že správní orgány v předcházejícím řízení porušily § 2 odst. 4, § 3, § 14, § 18 odst. 2, § 25 odst. 2, § 36 odst. 1 a 3, § 50 odst. 1 až 4, § 68 odst. 1 a 2, § 69 odst. 2, § 79 a § 144 odst. 5 správního řádu, § 129 odst. 2 písm. c) [pozn. soudu – žalobce měl zřejmě na mysli odst. 3 písm. c) téhož ustanovení; splněním podmínky stanovené v tomto ustanovení se soud zabýval v odst. 24 až 26 tohoto rozsudku] a § 142 odst. 4 stavebního zákona, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takto obecně formulovanou námitkou se soud nemohl zabývat, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, za kterých mělo k tvrzenému porušení dojít. Je přitom povinností žalobce formulovat žalobní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

body dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak, aby byla zřejmá nejen právní argumentace, ale zejména skutkové důvody, na jejichž základě žalobce nezákonnost správního rozhodnutí dovozuje. Žalobní body stanoví meze přezkumu správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Je to tedy žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou vymezuje předmět řízení i rozsah a obsah žalobních bodů [srovnej § 71 odst. 1 písm. d) a § 71 odst. 2 s. ř. s.]. Tyto požadavky shora uvedené obecné konstatování nesplňuje, a jde tak o neprojednatelný žalobní bod. Platí přitom, že správní soud není oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce a sám vyhledávat vady napadeného správního aktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009–74).

33. Rovněž v případě tvrzení žalobce, že magistrátu bylo známo, že stavba je dokončena, přesto uvádí podmínku č. 3 – dokončení do dvou let, č. 7 – vedení stavebního deníku a č. 13 – oznámení o záměru započít s užíváním stavby, se nejedná o relevantní argumentaci. Žalobce totiž na podporu svého tvrzení neuvedl žádné právní a skutkové důvody, na jejichž základě dovozuje nezákonnost rozhodnutí. Žalobce tedy nijak nespecifikoval, v čem konkrétně by jej stanovení uvedených podmínek mělo zkrátit na jeho subjektivních právech. Tímto obecným tvrzením se proto soud nemohl zabývat.
34. K námitce žalobce týkající se posouzení včasnosti odvolání soud uvádí, že je pravdou, že odvolání žalobce předal k poštovní přepravě dne 13. 2. 2015, a v tento den tedy bylo odvolání podáno. Žalovaný se však tím, že uvedl, že odvolání bylo u magistrátu podáno dne 16. 2. 2015, nedopustil žádného zkrácení subjektivních práv žalobce, neboť odvolání žalovaný posoudil jako včasné a přípustné a řádně jej meritorně projednal. Tato námitka je tedy nedůvodná.
35. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
37. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.